

ÅHLSTRÖM, OLOF

**Skalde-stycken satte i musik. Stockholm
och kongl. privilegerade not tryckeriet [!] .
=(Pl.titelbl.) 1-18, ii1- 18. 1794-1823.=.**

Stockholm
1802

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

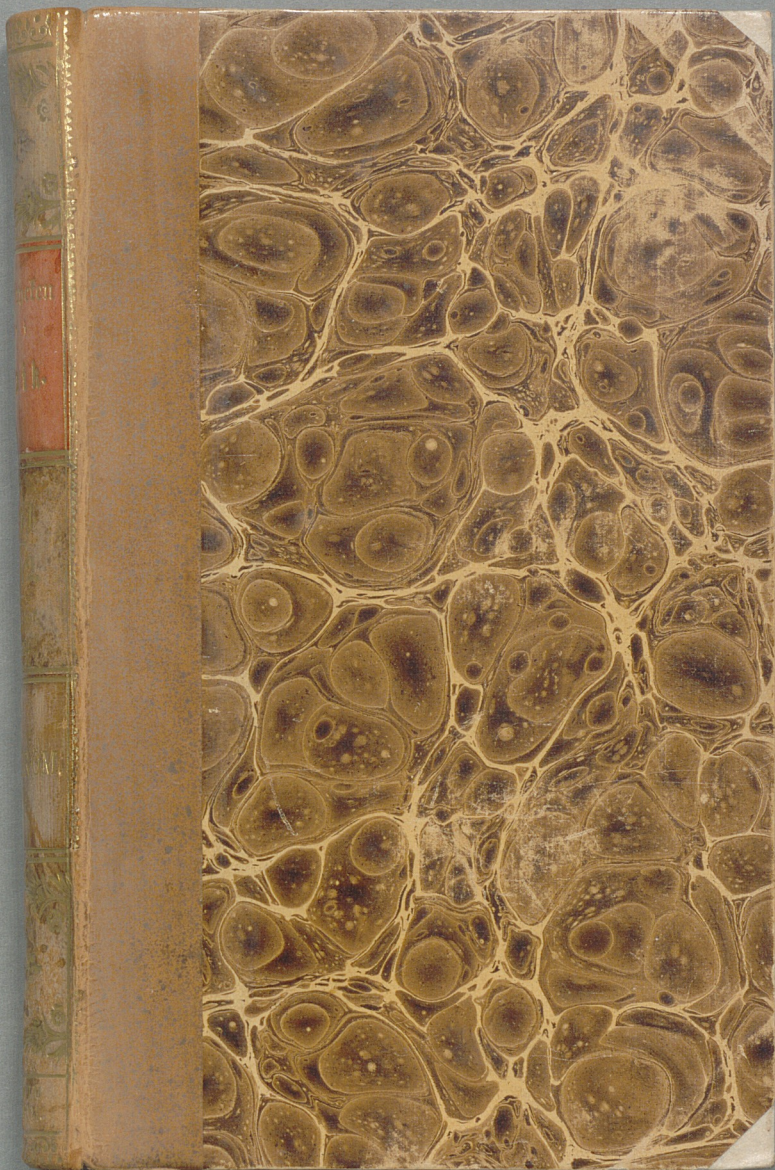
- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> lla boken.

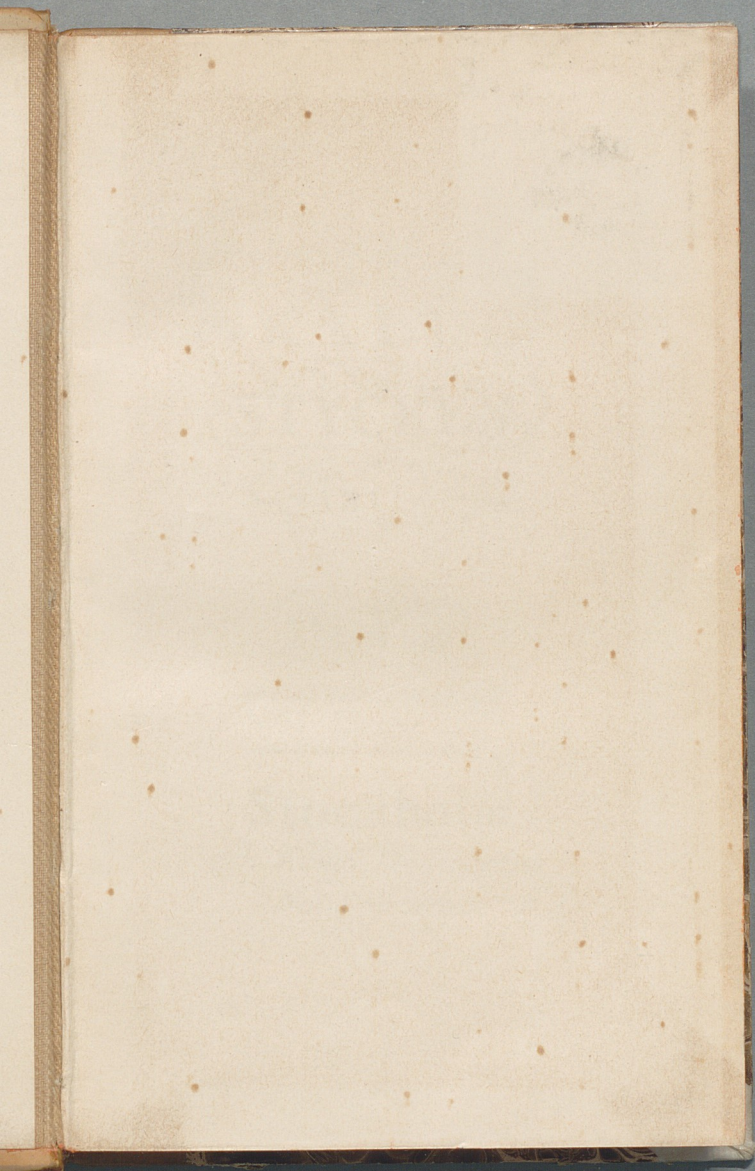
- <http://search.books2ebooks.eu/>

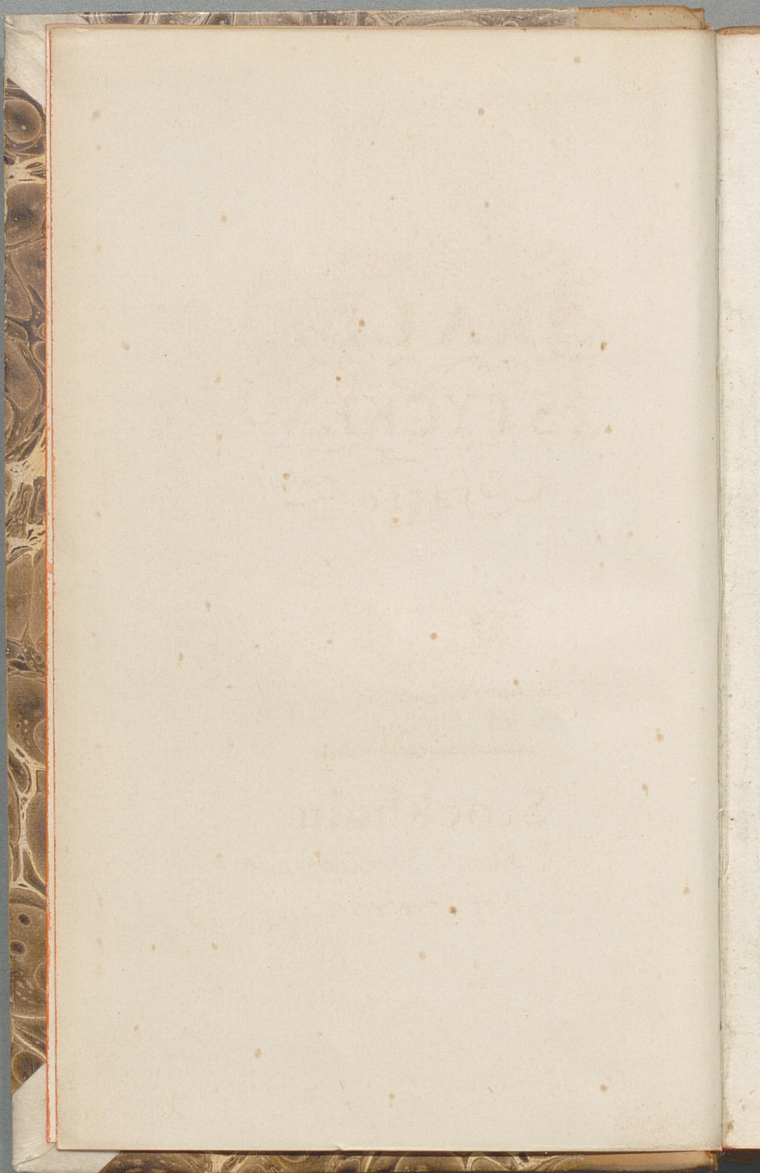

Kongl. Biblioteket.
STOCKHOLM.

Mus.
S. 1. r. 34
Sands

Ex. A.

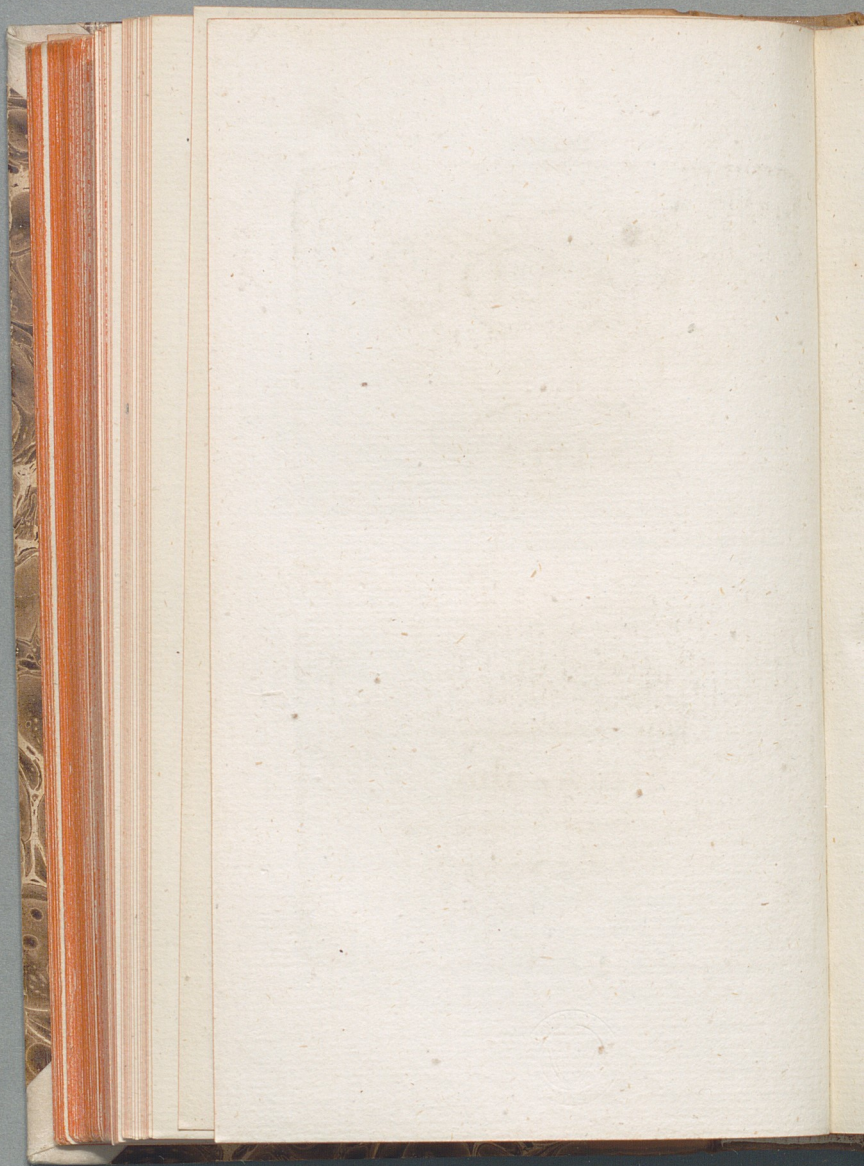

SKALDE
STYCKEN
Satte
i
MUSIK.

X Delen.

Stockholm.
*och Kongl. Privilegerade
Not Tryckeriet.*

Imprimatur

P. MALMSTRÖM.

Efterföljande Sexton Skaldeflycken; af
färfärlige Författare, äro samlade och utgifne
af underteknad. Stockholm d. 6 Octob. 1802.

O. ÅHLSTRÖM.

VISA.

Så mentlös och skön i sin fjuttonde vår,
 Med svallande bröst och i ögat en tår,
 Låg *Phyllis* på gräsbädden, omvärd af löjen,
 Och drömde i hoppet till okända nöjen,
 Såg Kararna galnas, men visste ej rätt
 Deras mening med suckar och kyssar så tätt,
 Med böner och tårar,
 Och framfart, som dårar,
 Med frafer om blomster och vårar
 Och svordom vid dolkar och bårar
 Och suckar och kyssar, så ömt och så tätt :;

Ack! sade hon, för den, som upplysas vill,
 Hvad grymhet! at jordas så klok man kom till,
 Finsingen nog mänsklig, hur högt jag må klaga,
 Med penna, kokard eller aln eller kraga,

Att

Att säga den menlösa, enkelt och rätt,
 Deras mening med suckar och kyssar så tätt,
 Med böner, &c.

Kom hastigt *Kupido*, af medömkan väckt,
 Som tjuflande yngling till skapnad och drägt;
 Han log, i sin visdom, åt Skönhetens smärta,
 Och tryckte till sitt hennes klappande hjerta;
 Och, hur det begaf sig, så lärde hon lätt
 Deras mening med suckar och kyssar så tätt,
 Med böner, &c.

Kupido har flytt — men kring vatten och land
 Han utrustat Lärjungar, visa som han,
 Af hvilka för sjutton års Själar, som lida,
 Upplysningens timma står när att förbida;
 Och, denna för handen, begripa de lätt,
 Deras mening med suckar och kyssar så tätt,
 Med böner &c.

ARETE.

Förr lefde, så berättar
 Ofs tidens goda Fru,
 En Flicka, het Arete,
 Ack! lefde hon ännu!
 Jag skänkte alla våra,
 Att henne ensam få;
 Fast de ä goda, vackra,
 Är hon det mer, ändå.

Dock hören, hon var fattig,
 Och utan skatt och namn;
 Hon föddes och hon lefde
 I låga tjällers famn.
 Och sjöng vid hennes vagg
 En Fée så andagtsfull:
 "Gull utan Kärlek, hu då!
 "Hej, Kärlek utan gull!"

5

Så ljud den dolda rösten,
Som ingen Själf förstod;
Men Flickan sköt i växten,
Och blef så skön och god.
Hon liknade, den ungen,
En ros i dalens sköt,
Så gömd och så naturlig,
Så enkel och så för.

Hvem älskar ej att bryta
En sådan Rosenknopp?
Ack! hundra goffar brunno
Af kärlek utan hopp.
Och sagta svor en herde
Och högt en Kungsperson:
"Du dela skall min koja,
"Du dela skall min tron."

De gingo till den sköna,
Att fria i sin nöd;
En skänkte lam och hjerta,
En gull och Krona böd.

Och nu hvad tron J, Flickor,
Hon gjorde? — Kanske rätt;
Ty gjorde hon, hvad ingen
Bland Eder gjort få lätt.

Ärete, ren som dagen,
I troget minne bar
Hvad vid dess tyfsta vagga
En afton sjungit var.
"Jag aktar ej din Krons,
"Din rikdom och dit land!"
Så sade hon och räckte
Åt herden hvitan hand.

Så lefde hon med honom,
Var sig beständigt lik;
Var drottning i hans hydda,
Och i hans armar rik.
Och sjöng för sina döttrar
Så glad och känslfull;
"Gull utan kärlek, hu då!
"Hej, kärlek utan gull!"

3.

GUMMAN.

I mina dar ::

På jorden rätt och ordning var? ::

Då blef hvar hustru älskarinna,

Då blef man flicka förrän qvinna,

Och alltid pojke, förrän Karl.

Ack goda dar! ::

Då var en yngling rak och trogen,

En jungfru ej så hastigt mogen,

Och des förvisning mindre snar,

Ack goda dar! ::

I mina dar ::

En älskare beskedlig var ::

Och, lycklig af sin flickas villa,

Var han så tacksam och teg stilla;

Nu skryter han, då han bedrar.

Ack onda dar! ::

A 4

Nu

Nu kärleken är blott en fnara,
 Ej böjelle, men förvett bara,
 I sjelfva barnungen han far,
 Ack onda dar! ::

I mina dar ::
 Ej skyldigheten börda var; ::
 Ej någon fru behöfde brumma,
 Ty Gubben lydde gladt sin gumma,
 Och var hon herre, blef han far.
 Ack goda dar! ::

Så ljuf var hufets frid och pannans,
 Och barnen hans och ingen annans,
 Det gick blott tvenne på ett par,
 Ack goda dar! ::

I mina dar ::
 I ägtenskapet fämja var. ::
 Nu fätter mannen upp sin näsa
 Och vågar säga mot och snäsa,
 Om man en rolig stund sig tar.
 Ack onda dar! ::

Med

Med detta ofkick här i landet,
 Med detta band på ägtabander,
 En led Komet ofs hotat har.
 Ack onda dar! :;

SKEPPSFARTEN.

Jag hållar dig, fredliga flagga,
Kom, vimplade skepp, kom att vagga,
De älskande, slumrande trygt. :
O! gunga ois sagta på fjärden
Till hamnen vid slutet af verlden,
O! kom och bevinga vår flygt. ::

Vi foro och foro på vågor,
Der sprungo, vid nattliga lågor,
Förilfrade fiskarne fram :
Vi foro så fött genom ängar,
Der bäddade blommorna fångar,
Der drucko vid stränderna lam. ::

På däckat vi lekte förtroligt,
Vi hade så roligt, så roligt,
Vi lärde åt bergen vårt namn. ::

Vi blåste på hornen i fundet,
Vi sjöngo en psalm invid grundet,
Och jag höll min flicka i famn. ::

I skuggan af hängande segel
Stod böljans omärliga spegel
Den stjernorna dansade på. ::
Vi njöto — vi njöto minuten;
Högt öfver oss himlen låg sluten,
Och jag var der inne ändå. ::

Den tiden var lycklig — o blicka
Ur rårar, min rodnande flicka,
Och säg: den var lycklig för mig. ::
Då låter jag skeppet ej bida,
Jag sätter mig glad vid din sida,
Och far genom lifvet med dig. ::

TIL ENSAMHETEN.

Dig, Ensamhet, dig helgar jag min röst,
En själ som hoppet mer ej dör;
Om än du ej kan ge mig tröst,
Skall du ej smäda mina tårar.

Se plågans hand den myrtenkrans förstör,
Som mig af Kärleken var knuten;
Min fallhet tränar bort och dör,
I spåda knoppen ännu sluten.

Ja, allt är död. Naturens fulla kind,
Förr rosenfärgad, sorgligt bleknar;
För mig blott hviner öknens vind,
Som allt med sakens stämpel teknar.

Mitt

Mit hjerta qväfs — och i dels friska får
 Har smärtan än en dolk att trycka,
 Der jag bland minnets hamnar går
 Uppå ruinen af min lycka.

Der irrar jag: der straffas jag ännu
 För detta brott att fordom njutit.
 Och, milda Vänskap! äfven du
 Har mig förgäcit, mig förskutit!

En enda nåd! O öde, tag mit lif,
 Och jag din oförrätt förlåter;
 Sänk mig i grafven — eller gif
 Mig, hvad du röfvat, kärlek åter!

AFSKEDET.

Skuggorne famlas, nordans ande hviner
Tungt genom öknen af min famn;
Ensam jag står på fällhetens ruiner,
Och ser i ögats moln din ljusa hamn. :;

Ser lifvets Genius, glädjens Sylfer flydda,
Flydda med dig, begråtna vän;
Så lemnar själen sin förfallna hydda,
Som dignar, utan kraft att följa den. :;

Ej från din blick ett tyft farväl mig helfar,
Ej från din mun en afskedsröst;
Omärkt du flyr: ditt trogna bröst du frälsar
Ur faran att bli fjättrade vid mitt bröst. :;

Än

Än ser jag dig, så blygsam der i styrkan,
 Dygdens och Sanningens Alcid;
 Som, utan konst, gaf konsterna din dyrkan,
 Ej stolt af din förtjenst, men trygg dervid :;

Gå, af din äras helgondrägt beskrudad,
 Att njuta lugnets salighet;
 Du skulle bli af Vänskapen förgudad,
 Om dygden sjelf ej gaf odödlighet. :;

TIL KARIN.

Den 12 November 1801.

Ämnad att ett helgons namn förvara,
Framgår dagen, stolt att bära ditt;
Stolt som jag, min Karin, skulle vara,
Sköna Karin! om du bure mitt.

Ja förlåt, förlåt mig att jag svärmar,
Att jag ej kan endast bli din vän;
Att jag mig så långt som möjligt närmar
Hvad jag aldrig hinner: Sällheten.

Fäflängt söker du att mig omvända;
Sjelfva visheten är ett begär;
Och den låga, dina kyssar tända,
Dygdens låga — äfven låga är.

Lik den råa malmen som ej blänker,
 Har min själ kanhända någon halt;
 Kasta inte bort hvad jag dig skänker.
 Omsmid guldet, innan det blir kallt.

Ja, mitt hjerta fordrar ditt ej åter,
 Tag hvad mot din vilja hör dig till;
 Tag det blott; ty annars gossen gråter —
 Tag det — skapa om det, hur du vill.

Räknande de dagar som mig stunda,
 Satte Gud en ängel på min flig;
 För mig i ditt ledband — jag skall blunda,
 Hinna hvilket mål som helst, med dig.

På min hjesfa tryck din fot, o flicka,
 Jag der tyft knäböjande vill bli.
 Himlen skall på dig förtrytsamt blicka;
 Men rättvisa mitt afguder.

SKÖNHETEN.

Jag vill gärna älskad bli,
Och behaga alla;
Men hur skall man älskad bli,
Omtyckt utaf alla?

Blir man det för blonda hår
Kring ett öppet änné?
För en kind, der Rosen står,
Lilljor omkring henne?

För ett ljusblått ögas sken,
Klart som berg-kristaller?
Tänder såsom Elfenben?
Läppar som koraller?

För

För en växt, Dianas lik,
 Gången lätt som skyen?
 Blåa ådrors mosaik
 Uppå Sammets hyen?

Men hvad är väl skönhets glans?
 Rosens — som försvinner?
 Der i går en blomma fans
 Stoft i dag man finner.

Nej! blott den ifrån hvars blick
 Goda hjertat strålar,
 I hvars pannas öppna skick
 Ofskulden sig målar;

Der på kinden blygsamhet
 Månger sig med nöjet,
 Och på läppen glättighet,
 Med det vifa löjet.

Der en lycklig harmoni
Mellan allt sig röjer,
Och, lik Haydns Sinphonie,
Själens ljust förnöjer.

Der hvar känsla ren och mild
Utaf ömhet brinner;
Der hos menskan skaparns bild
Man i aftryck finner.

Der, fins det, och endast der,
Hvad vi skönhet kalla —
Den blott värd ett älskas är.
Den behagar alla.

HEBE PÅ PAPHOS.

Bland yra lätta svärmar utaf löjen
 De nakna kärleksgudar danfode ;
 Och himlen lante jorden fina nöjen:
 Ljust var ditt Paphos, blida Cytherée.

Re'n fällde kärleken den trötta vingen
 Och glädjen rusig somnade i vrån;
 Men Hebe kom — der stod hon midt i ringen
 Och återväckte hjelten, Cypris Son.

Att sig med Hebes tyfsta suckar blanda,
 Förspriddes kärlekar i vindens fläkt;
 De simmade i hennes kylska anda
 Och fladdrade i hennes lätta dräkt.

De flätade de långa blonda håren,
Den runda armen kyste de så färligt,
De glänste i den vällustfulla tåren
Och fädde rolor uppå kindens fält.

En ensam sågs i ljuf förtjusning vandra
Bland barmens liljor, och der lyckligt fäst;
Han log så skälmiskt, och fäde till de andra:
"Hvem af oss, Kärleks-Gudar, siter bän?"

10.

JAG SÄGER INGENTING.

I skuggan af en trogen lind
Går Wilhelm till sin Linas möte;
Han står med blicken i des's sköte
Och lågan på sin kind.
Hon vet hans blyga suck värdera,
Hans stilla klagan hon förstår;
Och hon är skön, han sexton år —
Jag vill ej säga mera.

När Lina ej på ängen är,
Han står vid grinden tyft och gråter;
Men dansar fram så glättigt åter,
Om Lina kommer der.

Han då med varma kyssar höljer
Den hand hon räcker med en tår;
Och hon är skön, han sexton år —
Men tyft med det som följer.

Hon älskar blommor som sitt lif,
Hvar dag han henne blommor plockar;
Hon tar dem, leker med hans lockar
Och famnar om hans lif.
Den rosenprydda barmen stiger;
I sin triumf han hänryckt står:
Och hon är skön, han sexton år —
Dock den gör klokt som tiger.

När en beskuggad silfverbäck
Kring henne fluter sina vågor,
Han smyger fram och andas lågor
Bakom en rosenhäck.

Hon

Hon flyr ej; Gudar! fly att njuta!
 Hon rodnar; han dess vink förstår;
 Och hon är skön, han sexton år —
 Men här är bäst att fluta.

TIL SALLA.

Nej, passionen är den fanna styrkan,
Känselans röst är icke villans ljud;
Du är god: det goda har min dyrkan,
Gud böd kärlek — och jag lyder Gud.

Gifs en fällhet hög och ren som denna?
Nej, ez himmel vanns ej genom brott.
Icke tänka — känna, endast känna!
Ingen vänskap — kärlek, kärlek blott!

Lyckliga förnuftets svärmarinna,
Var ej älskvärd, att ej älskad bli.
Äfven nordan bjuder elden brinna,
Ofta trälen vill ej vara fri.

Kall

Kall är aktning; den af dygden kräfves.
 Något högre henne skänks af mig.
 O! Välan, om offret räcks förgäfvets,
 Du, min Genius, skydda mig mot dig!

Väpna mig med slufsatter mot smärtan
 Bjud mig rodna, om jag fäfängt stridt;
 Du är van vid segrar öfver hjertan —
 Salla! lär mig segra uppå mitt!

Nej, låt mig ännu om himlar drömma,
 Hata ej en god förvillad tok!
 Salla kan min yra ej fördömma,
 O! jag är för kär att vara klok!

Allt är kärlek. Hans förtrollning blandas
 I det hopp som ger min svaghet mod;
 Se, han stjäl sig i den luft jag andas,
 brinner i min hjerna, i mitt blod.

Men

Men hur kan jag mot din hårdhet strida?
Skall min styrka mäta sig med din?
Nej, behagen äro på din fida,
Kärleken, blott kärleken på min!

Ser du, Salla! mig förlorad gråta,
Gråta detta hopp som mig bedrog!
Måste ej din blick sit verk förlåta?
Ack! jag älskar — och är straffad nog!

Blif min bödel eller blif min maka,
Loffa eller helga mina band!
Ack! ditt hjerta eller mitt tillbaka!
Lifvet eller döden af din hand!

DRÖMMARNE.

Ibland, då sinnet lugnt och ledigt
Sig ifrån tankan undanstjäl;
Då drömmar jag — just intet redigt —
Men är begriplig nog likväl.
Jag somnar först: — det hör till saken,
Ty sömn är lefnadens behag: —
Så spritter till — så drömmar vaken —
Och mången drömmar väl som jag.

En gång, jag tyckte Ärans bana
Stå öppen för de tafsande:
Och under hoppets höjda fana
Blef äfven jag en flidande,

Re'n trodde jag ha målet hunnit,
Ty jag sköt fart på lyckans ström: —
Men vagnade — allt var försvunnit
Och *Högheten* var blott en Dröm.

En gång — med tankan vänd från ära —
Såg jag Julie i skymningen:
Gick närmare — oändligt nära —
Och drömde mig i himmelen.
Re'n var jag yr af nöjers fusning,
Blef trägen, bedjande och öm —
Men väcktes hastigt ur min tjusning,
Och *Sällheten* var blott en Dröm,

En gång — och det är värdt att minnas: —
Bland gäster, slutne i en ring
Jag tyckte äfvenväl mig finnas;
Och BrageBägarn bars omkring,

Då nöjets kalk af kända vänner
 Blir tömd, och fylld, och åter tömd —
 Vid denna syn mitt hjerta känner
 Att *Vänskapen* dock ej är dröm.

SKILNADEN
OCH
ÅTERFÖRENINGEN,

Guds änglar sjelfva gråta,
När älskande sig skilja;
Jag lefva! jag ens vilja
Ett lif förutan dig!
För glädjen främling vorden,
Jag ensam är på jorden;
Och du? — Kanske för evigt
Elisa glömmar mig! ;:

I ljusa morgondrömmar
Du ler, af dufvor dragen,
Ur flöjan af behagen,

Om ej utaf ödet, i kommande dar
 Det skulle med visshet bekrönas,
 Hur ljust dock af detta för människan var
 Att se hvarje morgon förskönas.

Vi hällse dig, nyfödda! blifve din gång
 Så mild som den dager du sprider;
 Dig helgas vårt offer, vår skål och vår fång,
 Dig, moder till gyllene tider.

DEN FATTIGA MODREN
TILL SIN DOTTER.

Hvar dag jag känner i min själ
Ny kraft till dygden och mot nöden;
Jag är ej lycklig, och likväl
Jag än välignar mina öden.
Om denna storm ej lugnar sig,
Om alltid mig bekymren trycka,
Så säger jag, att trösta mig:
Jag lider för Sophias lycka.

Vårt hushåll bergar sig ännu,
Fast vi af öfverflöd ej veta;
Jag har fått krafter mer än du,
Och därför bör jag mer arbeta.

Lik Iris, emot mig;
 Då tycks jag, full af lycka,
 Dig till mitt hjerta trycka:
 Och du? kanske för evigt
 Elifa glömmar mig! ::

Hur kunde jag väl glömma
 När, ryst som aftonvinden,
 Med lågorne på kinden,
 Du svor att älska mig!
 Hur dina kyssar brände!
 Hur lycklig jag mig kände!
 Och nu? — Kanske för evigt
 Elifa glömmar mig. ::

Allt kring mig var en himmel,
 Allt tjusade och glädde,
 Då, hand i hand, vi trädde

På lifvets rosenstig.

Nu går jag i en öken,

Blott följd af minnets spöken;

Ty ack! — Kanske för evigt

Elisa lemnar mig! :/:

Min sorgsna blick ej driflar

I denna afgrund skåda;

Elisa mig förråda

Och glömma mig och sig?

O nej, den hulda, ömna

Elisa, kan ej glömma;

O nej, jag endast bärvar

För ödet, ej för dig! :/:

Och nu, farväl min flicka,

Låt ofs för lyckan mogna

Och skilda lefva trogna,

Din

Din bild blir qvar hos mig;
 Snart komma bättre dagar,
 Då ingen saknad klagar,
 Och då — o min Elifa,
 Jag evigt äger dig! ;:

ÖFVER FRIDEN.

På lätta Azurskyar
Du nalkes, Sköna Frid,
Till jorden och förnyar
Vår fördna gyllne tid.
Framför dig gläntigt flyger
De milda nöjens tropp,
Och i ditt fotspår smyger
En bättre framtids hopp.

Ej blod och tårar skölja
En härjed verldsdel mer;
Ej mer går Rhenens bölja
Till hafvet blodig ner;

Ej

Ej mer Germaniske fälten
 Skall Döden likbefä;
 Ty Friden vinker hjelten
 Den segrande Moreau.

I dagen åter träda
 Rätt, mensklighet och dygd,
 Och nya skördar gläda.
 En länge sköfslad bygd.
 Förtroligheten nalkas
 Med friden hand i hand,
 Och Löjet åter skalkas
 Kring Seinens blomsterstrand.

Soldaten mer ej strider
 Att öka jordens qval.
 Han plog af svärdet smider;
 Af hjelmen en pökal.

I famnen af sin flicka
Han nu blott hjelte är,
Och blott bland dem som dricka
Han segrens pris begär.

Frid! tjuufande Gudinna!
Må afven ibland oss
De glädjeoffer brinna
Som tändas af ditt blofs!
Må jordens Gudar lära
Att frid och mensklighet
Ge Kronsn glans och ära,
Och Thronen säkerhet!

NYÅRS-SÅNG ÅR 1802.

Re'n skrider det nya och väntade år
 Ur Molnet, som seklerna höljer;
 Re'n kommer det. Se, i des förfitryckta spår
 Hur glädjen med fällheten följer.

Nyfs sök det förfutna i midnattens sköt
 Tillbaka att evigt förglömmas;
 Ett mildare ljus utur dimmorna bröt,
 Des floder kring rymderna tömmas.

Snart tyftrar den forgliga graf-klockans dån
Som än fyller minnet med fasa,
Och skördarne läfvas åt landsbygdens fon,
Och stormarne uphört att rafa.

Mer aldrig skall skådas den blodiga skrud
I hvilken Europa sig klädde,
Då Seklet sin bana, vid krigshornens ljud
Bland drabbande makter, beträdde.

Ja! friden och välmågan uppgå med Dig;
Men — frågar den vise tillika:
Skall fanningen våga att afkläda sig?
Skall lasten och fördomen vika?

Skall dygden bli vördad, förtjensten få bröd
Och lugnet med friheten paras?
Att hoppas, det nyfödda året ofs böd;
Och må detta hopp blott förvaras,

Om någon natt jag vakar än,
 Då nöden bjuder fyslan ila,
 Jag säger, att förkorta den:
 Jag låter min Sophia hvila.

Och då jag lider brift ibland
 Och räds på slutet dö af hunger,
 Jag säger: det är Herrans hand!
 Och flår upp Psalmboken och sjunger,
 Det fista mjöl jag köpte, var
 Så dyrt som allt i våra bygder;
 Jag ingen plåt i huset har —
 Men min Sophia några dygder.

Gud vare pris att jag förstår
 Hans milda häfvor rättligt bruka;
 Det lilla ofta nog förflår,

Du

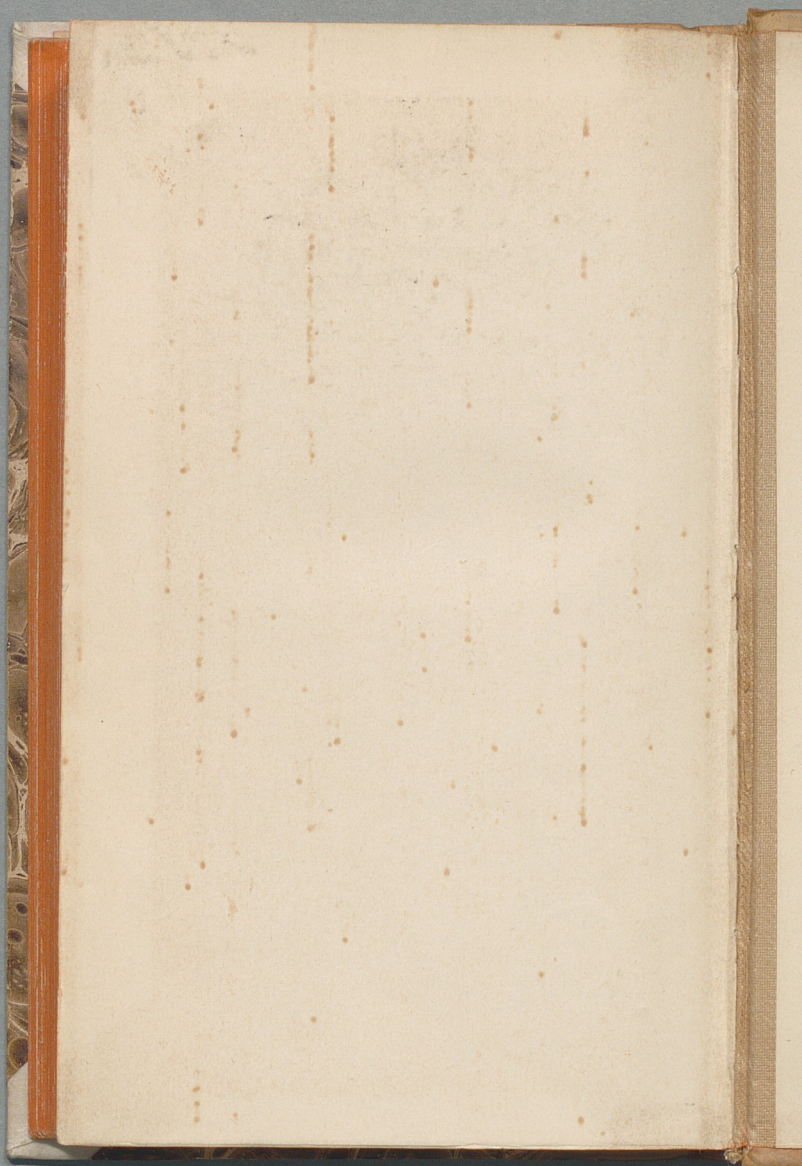
Du mins väl Enkans oljokruka,
Jag skall ej klaga utan fog,
Ty går en dag, så gå väl flera;
Det aldraminsta är mig nog,
Om ej Sophia önskar mera.

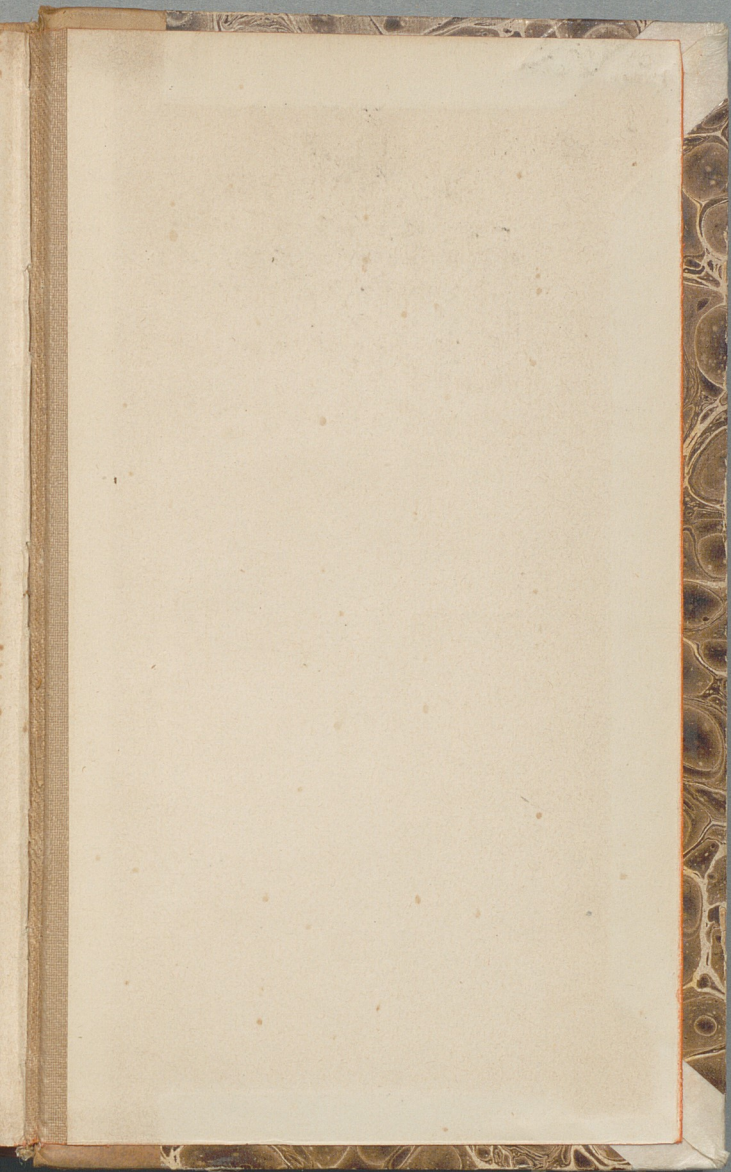
Vår olycka skall ej bli lång,
Mitt hjerta detta hopp mig skänker;
Jag har erfarit mången gång
Hur nådigt Herren på ofs tänker.
Men om hans vishet få befallt,
Jag mig åt korset öfverlåter;
Jag vill med glädje mista allt,
Blott min Sophia står mig åter.

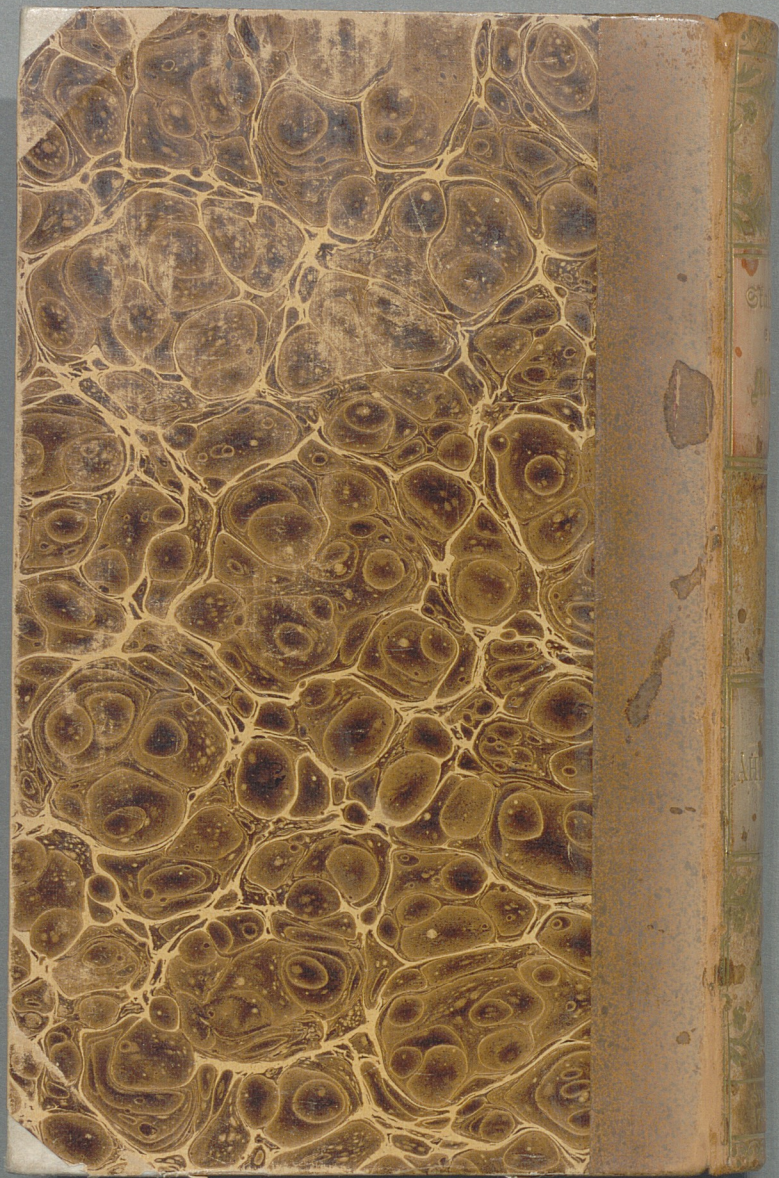
STOCKHOLM,

Tryckt hos JOH. CHRIST. HOLMBERG, 1802.

www.books2ebooks.eu